

The background of the entire cover is a solid blue color. Overlaid on this are stylized, light blue tree roots that branch out from the top and sides towards the center. At the bottom of the cover, there is a decorative border consisting of a row of small, light blue circles. Above this border, on the left side, is a stylized, light blue floral or leaf-like motif.

Kesänsäijiat

HESKILIAN PERILLISET OSA 2

KATJA TÖRMÄNEN

KATJA TÖRMÄNEN

Kesäkaitsijat

HESKILIAN PERILLISET OSA 2

KATJA

TÖRMÄNEN

Hesänkaisijat

HESKILIAN PERILLISET OSA 2

©Katja Törmänen 2016

Teksti & kuvitukset: Katja Törmänen

Kannen suunnittelu: Päivi Vesala

ISBN: 9789523393387

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa.

www.kevaantekijat.fi

I luku

Alkusaarella Selja Juurettarentytär Salvamislainen katsoi kukkaruukkuun huolestuneena. Aikaisin keväällä hän oli istuttanut siihen sinisalaatin siemeniä, kuten useana aiempanakin vuonna, mutta tänä vuonna jokin oli pielessä. Vika ei ollut siinä, että salaatti ei olisi kasvanut, vaan siinä, ettei se lopettanut kasvuaan. Se oli tälläkin hetkellä melkein metrin korkuinen, ja Selja epäili että se kasvaisi vielä. Sama kasvuvoima villitsi kaikkea muutakin: porkkanantaimet huojuivat tuulessa toista metriä korkeina, timjami rehotti korkealla pään päällä, ruoho nurmikolla kasvoi parissa päivässä polvia hipovaksi heinikoksi.

Eikä se vielä mitään, että kaikki kasvoi, kaikki vain tuntui kasvavan liikaa... ylöspäin. Tuntui kuin kasvit olisivat unohtaneet, että juuriakin tarvittiin: toista metriä kasvaneilla porkkanantaimilla oli maan alla vain nippa nappa pikkurillin kokoiset porkkanat pitämässä niitä maassa; kohisten kasvavan, lähes puolitoistametrisen lehdistönsä alla peruna kasvatti vain peukalonpään kokoisia mukuloita, eikä kovilla tuulilla ollut harvinaista nähdä kokonaisten viljaryppäiden lentävän tuulen mukana meren ylle. Mutta se, mikä eniten huoletti Seljaa, olivat puut. Ne olivat kasvaneet monta metriä nekin, ja vaikka useimmilla niistä olikin vankat juuret, tuulen kourissa nekin huojuivat ja natisivat huolestuttavan paljon. Monta puuta oli jo kaatunut, sellaisiakin, joiden kaatumista hän ei ollut olettanut koskaan näkevänsä. Ja ilman puita... Alkusaari olisi hukassa.

”Löytyikö uusia lajeja tänään”, kysyi ääni Seljan takaa.

Selja pudisti päätään. ”Ei tänään, isoäiti.”

”Se on sentään helpotus”, sanoi vanha nainen ja käveli tyttärentyttärensä vierelle.

Selja nyökkäsi. Useimpina aamuina puutarhasta oli löytynyt yksi tai useampi uusi tulokas, joka röyhkeästi ja pelottomasti tunki lehtiään Alkusaaren paahtavan auringon nähtäväksi. Useimmista ei voinut hyvällä tahdollakaan sanoa mitä kasveja ne olivat, mutta jos antoi yhdenkin niistä jäädä paikalleen, muutamassa päivässä se oli jo niin lehtevä ja runsas, että sen vierelle ja alle jääneet alkuperäiset kasvit nuivertuivat valon puutteen-
sa. Kasvien kitkeminen oli tosin helppoa; kuten sanottua, yhdelläkään kasvilla ei tuntunut tänä kesänä olevan kunnon juuria, joten mittavankin kasvin saattoi kiskaista kevyellä nykäisyllä.

”Tämä ei voi jatkua enää pitkään”, Selja huomautti.

”Ei niin”, vanha nainen vastasi.

Alpaaliassa Sulamir ponnahti pystyyn valtaistuimeltaan, jolla hän muutenkin viihtyi huonosti.

”Vapaallasi voit istua vaikka keinuhevosen selässä, mutta kun ihmiset tulevat virallisille asioille linnaan, he odottavat löytävänsä kuninkaan valtaistuimeltaan eikä pesutuvasta”, Andorius, hänen kansliapäällikkönsä, kaikkien juoksevien asioiden ylipäällikkö, huomautti.

Tällä kertaa Sulamirin ponnahtamiseen oli kuitenkin hyvä syy. Hän ei uskonut korviaan ja halusi päästä lähemmäs uutisten tuojaa.

”Oletko aivan varma? Muista, ettei tämä ole mikään kevyt asia kerrottavaksi.”

Viestin kertoja, lounaisten osien pääkonsuli Selvius nyökkäsi vakavana. ”Näin omin silmin.”

Sulamir harppoi edestakaisin valtaistuimen edessä.

”Olen kyllä huomannut, ettei kasvu ole hiipunut, täälläkään, mutta ajattelin sen johtuvan vain siitä miten uutta kaikki on. En ole osannut kuvitellakaan – ”

Hän keskeytti ja käveli ikkunan ääreen. Linnan pihalla hiljalleen huojuvat puut kurottivat korkealle kolmannen kerroksen ikkunanpieliin. Hän huokaisi.

”Jos Alkusaaren puut irtoavat juuriltaan, se on Heskilian menoa.”

Sitten hän henkäisi syvään. ”Katsoka!”

Merellä, vielä kaukana ulapalla, leijui omituisen värinen pilvi. Se ei ollut myrskypilvi, vaikka matalalla roikkuikin, ja sen muodot olivat ko-

vin repaleiset. Puuskaisen tuulen kuljettaessa sitä hyvää vauhtia lähemmäs katsojat saattoivat nähdä, ettei se ollut pilvi laisinkaan. Se oli laaja, kymmeniä metrejä leveä takkuinen vyyhti vihreää ja ruskeaa, ja sen reunoilla lepatti tuulessa kuin ohuita vihreitä nauhoja. Se oli kokonainen tuulen irrottama viljapelto liitelemässä meren yllä.

Lassi katsoi ärtyneenä Annaa. Hän tiesi kyllä että oli kohtuuton, mutta hänellä oli ollut huono päivä.

”Ai että olet nähnyt unta”, hän tuhahti. ”Mitä sitten? Kaikki näkevät unia. Minäkin näin viime viikolla unta, että koulu alkoi kasvattaa kroko-
tiileja kattoterassilla kukkaruukuissa, ja minun piti kastella niitä joka päivä, mutta en minä silti hyökkää koulun katolle kastelukannun kanssa.”

He seisoivat nokitusten lähimetsässä murjotuskivellä, jossa he olivat ottaneet tavakseen tavata. Murjotuskivi oli heidän antamansa nimi suu-
relle kivenlohkareelle, jolta he olivat edellisenä kesänä siirtyneet Heskiliaan, kokonaan toiseen maailmaan ja todellisuuteen. Heskiliassa he olivat huomanneet olevansa osa ikiaikaista tarinaa, jossa heidän tehtävänään oli ollut vapauttaa sekä itsensä että koko valtakunta monimutkaisen ki-
rouksen ja sen langettaneen ilkeän maahisen, Juoniuksen, tyrannian alta.

Anna työnsi alahuultaan eteenpäin tavalla, jonka Lassi jo tunnisti. Se tarkoitti ettei Anna aikonut antaa periksi, mutta Lassi intti silti vastaan.

”Jos me säntäämme Heskiliaan joka kerta, kun jompi kumpi meistä näkee siitä unta, niin mehän olemme siellä kohta enemmän kuin kotona.”

Heskiliasta lähtiessään he olivat saaneet kehotuksen palata pian sekä vihjeen, että heillä oli kenties osa jossain muussakin tarinassa, mutta sen enempää he eivät asiasta tienneet. Kotiinpaluusta oli nyt kolme kuukautta.

”Mitä sinulla on sinne menemistä vastaan? Hehän sanoivat että tervetuloa takaisin, ja että tulkaa pian? Ehkä se liittyy tähän uneen, minkä minä näin?”

Lassi kohautti olkapäitään. Hän ei totta puhuen tiennyt itsekään miksi, mutta jostain syystä viime aikoina hänestä oli alkanut tuntua, ettei ollut enää niin hyvä ajatella Heskiliää. Kuin se olisi ollut liian hyvää ollakseen totta, tai jotenkin, no, lapsellista. Eivätkä Ramin ja muiden luokan poikien kommentit auttaneet asiaa.

”Lassilla on sitten jatkuvasti sutinaa tuon Annan kanssa”, Rami oli ihmetellyt hieman kateellisena. ”Mitä ihmettä sinulla riittää puhuttavaa sen kanssa?”

”Lassi on rakastunut”, oli toinen poika lällättänyt, ja Lassi oli vain irvistänyt ja jättänyt kommentoimatta. Mitä enemmän hän sanoisi asiasta, sen pahemmin hän siihen sotkeutuisi. Ei oikein voinut sanoa että me nyt satuimme pelastamaan yhden toisen maailman valtakunnan tuossa lomalla ja siksi meillä riittää puhuttavaa. Sellaista ei voinut sanoa, ei ainakaan ilman, että sai tärähtäneen leiman otsaansa.

Mieluiten Lassi olisi silti loikannut Heskiliaan niin pian kuin suinkin.

Miksi hän sitten pani Annalle hanttiin? Ei hän tiennyt. Hänellä oli valtava ikävä sinne, oli ollut siitä asti kun he palasivat kotiin. Mutta kun aikaa oli kulunut... Jostakin oli hiipinyt kauhea, kaivertava tunne, että mitä jos hän olikin muuttunut niin, ettei enää sopinutkaan Heskiliaan? Jos hän oli käyttänyt kaikki sankarilliset ominaisuutensa viime kerralla, ja oli nyt vain tavallinen poika? Mitä jos he palaisivatkin – mikä ihanan huikaiseva tunne! – eikä mikään olisi ennallaan? Tai muut olisivat, ja he tapaisivat kaikki vanhat ystävänsä, kuningas Sulamirin ja hänen veljensä Tarkimarin, Karhupään pääkonsulin, ja kaksoslohikäärmeen vartija Päiväntytären lohikäärmeensä Valkean kanssa, ja ensin tervehdittäisiin iloi-

sina ja onnellisina, puhuttaisiin ristiin ja lomittain ja yhteen ääneen, ja sitten vähän ajan päästä muut alkaisivat katsoa Lassia vähän hitaasti, hymyilisivät vaivautuneina kun hän kertoisi vitsin ja supattaisivat sitten matalla äänellä Annalle, että Lassi oli nyt jotenkin... erilainen, ihan kuin hän olisi tyhmistynyt, olikohan hän enää lainkaan soveliaista seuraa Heskilian kuninkaallisille? Pitäisikö häntä hienovaraisesti kehottaa lähtemään?

Ei, sellaista riskiä hän ei voinut ottaa. Mieluummin hän helli muis-toja siitä, miten sankarillisesti oli ainakin enimmäkseen toiminut va-pauttaessaan Heskiliää, ja mähötti kotona kaikkine tyhmine juttuineen. Kukaan ei pääsisi siellä sanomaan, että Lassi taisi sittenkin olla vain ihan tavallinen koltiainen, yhtä lähellä sankaria kuin Oulu Singaporea.

”Minä en ymmärrä sinua”, Anna puuskahti. ”Minä kerron sinulle, että Heskilia on vaarassa ja tarvitsee meitä, ja sinä jurotat kuin olisin ehdottanut imurointia iltapuhteiksi. Minä luulin, että sinä sentään ym-märrät mistä minä puhun.”

Tyttö käänsi Lassille selkänsä ja räpytteli silmiin äkkiä kihonneita kyyneliä takaisin. Hän oli ollut ihan varma, että Lassi ymmärtäisi miltä hänestä tuntui, olisi yhtä mieltä siitä, että Heskiliaan olisi palattava mitä pikimmin. Hän oli herännyt aamulla kiihkon vallassa, sekä peloissaan siitä miten Heskilian nyt kävisi että innoissaan siitä, että heitä tarvittiin taas, ja oli joutunut pidättelemään tätä uutista koko pitkän päivän kou-lussa. Hän oli joutunut vieläpä teeskentelemään, että telkkarista edellisil-tana tullut elokuva olisi ollut jotenkin kova juttu, tai että häntä kiinnos-taisi miten pitkään poikien voimistelunopettajan komea sijainen pysyisi koululla. Ja nyt, kun hän viimein sai kaiken ulos, Lassi oli tuollainen mörökölli. Varsinainen umpio koko tyyppi.

Lassi huokaisi. Ei hän ollut tarkoittanut loukata Annaa, ja osa hänestä pomppi nytkin innoissaan hänen sisällään, kiljuen riemusta ja lisätietoja

vaatien. Se vain ei ollut se osa hänestä, joka hallitsi hänen puhettaan. Välillä häntä kyllä arvelutti, hallitsiko hän sitä lainkaan. Suu tuntui möläyttelevän ulos kaikkea sellaista, mitä hän ei ollut tiennyt ajatelleensaakaan.

”Kerro nyt sitten siitä unesta”, hän huoahhti.

Anna kääntyi silmät hehkuen Lassiin päin.

”Se oli hurjan todentuntoinen uni. Minä lensin siinä merellä, ihan itsekseni siis, ja vastaan lensi isoja lauttoja heinää, ja aina välillä jostain saaresta humauteli mereen valtavia puita, ja ne lähtivät ajelehtimaan. Sitteen minua vastaan lensi iso lintu, isompi kuin kotka, vitivalkoinen paitsi että sillä oli kultaisia kuvioita, ja se pysähtyi minun eteeni ja sanoi: *Alkusaaren juurilla lepää koko Heskilia, ja teidän tulee kiinnittää ne uudelleen.* Ja sitten minä heräsin.”

”Ei tuo kovin uhkaavalta kuulosta”, Lassi totesi.

Anna ravisti kärsimättömänä päätään.

”Mutta se oli. Se lintu katsoi minua niin vaativasti, ja se miten ne puut vain kaatuilivat veteen, ilman että oli edes myrsky, eikä heinän pitäisi sillä lailla ilmassa lentää, ja koko se tunnelma – ja hei, meinasin unohtaa! Kun heräsin, sängylläni oli sulka! Kultainen sulka!”

Lassi innostui melkein vastoin tahtoaan. Viimeinkin jotain käsinkosketeltavaa, jotain mihin olisi pakko uskoa. Jotain, mikä antaisi luvan uskoa siihen, että Anna oli oikeassa.

”Kultainen sulka? Näytä!”

Anna näytti hieman nololta.

”Minä en löytänyt sitä kouluun lähtiessä mistään. Mutta kyllä se minulla oli”, hän puolustautui Lassin ilmeen nähdessään, ”mutta aamulla oli kiire ja olin niin tohkeissani...” Hän vaiken.

Lassi huokaisi hiljaa. Mitä hän oikein kuvitteli? Että he olisivat niin tärkeitä, että joku salaperäinen heskilialaiskotka lentelisi Annan uniin asti

tiputtelemaan oikeita sulkia? Unisulat taas, niistä ei ollut valveilla paljon apua.

”Oletko varma ettet ole vain katsonut jotain elokuvaa tai lukenut jotain kirjaa ja nähnyt siitä unta”, Lassi ehdotti vastahakoisesti. ”Jos meitä todella tarvittaisiin siellä, kai he olisivat laittaneet kutsujaksi jonkun, jonka me tunnemme, eikä vain jotain isoa siivekästä. Eihän kellossakaan ole näkynyt mitään.”

Hän heilautti taskukelloa, jota oli pyöritellyt kädessään kaiken aikaa. Se oli entinen kirouskello, joka kirouksen aikaan oli näyttänyt heille, mikä kaikki oli kirouksen mukana kiellettyä. Nyt se näytti eläviä kuvia heidän ajastaan Heskiliassa.

Anna työnsi leukaansa itsepäisesti eteenpäin. Hän ei aikonut antaa periksi.

”Se oli kutsu, minä tiedän sen. Ja sulkaa tai ei, minä sanon että meidän täytyy lähteä, ja mahdollisimman pian.” Hän tuijotti haastavasti Lassiä.

Lassi käänsi vaivautuneena katseensa ja koetti päättää, mitä ajatteli asiasta. Entä jos Annan uni oli totta? Heitä tarvittiin ja täällä hän kummatti kuin loukkaantunut pikkulapsi. Sillä ei saisi montaa pistettä sankaripörsissä.

Pitäisikö heidän todella lähteä? Mutta ei, ei se voinut olla totta. Jos Heskilia olisi vaarassa ja heidät haluttiin sinne, kai viesti olisi vähän selvempi? Jos he säntäisivät nyt paidanliepeet lepattaen Heskiliaan, eikä sielä olisi mitään hätää... Heidät otettaisiin kyllä ystävällisesti vastaan, siitä Lassi oli varma, mutta sitten taas toisaalta...

”Ajattelitko sinä kasvattaa parran, ennen kuin vastaat minulle jotain?” Annan äänensävy ei pursunnut kärsivällisyyttä.

Lassi avasi suunsa, eikä sitten tiennyt mitä sanoisi. Suu sen sijaan tiesi:

”Ei tässä nyt aleta hötkyämään jokaisen unenrippeen perässä, minkä sinä satut näkemään.”

Anna siristi silmiään äkäisenä.

”Mitä tuo on tarkoittavinaan?”

Lassi kohautti taas harteitaan. Se oli onneksi monimerkityksellinen liike, mikä oli hyvä, sillä hän ei olisi osannut vastata Annalle sanallisesti.

”Tarkoitatko, ettei meidän sinun mielestäsi pidä tehdä mitään?”

”Voithan sinä mennä sinne, jos arvelet että sinua niin tarvitaan”, kuulosti jonkun ääni sanovan. Lassi sulki suunsa ja tajusi puhujan olevan hän itse. Hän rypisti kulmiaan itselleen: kuka ääliö oikein keksi kaikki hänen repliikkinsä? Pitäisi ottaa selvää ja lähettää mitä pikimmin vastine, että tämä terävöittäisi hieman otettaan. Puhe ei kuulostanut häneltä.

Anna ei tiennyt Lassin sisäisestä vuoropuhelusta mitään, vaan siristi silmänsä lähes olemattomiksi viiruiksi ja sähähti, että niin hän saattaisi hyvin tehdäkin, ja ettei tuollaisesta velttoilijasta mitään iloa matkalla olisikaan, toivotti vielä hauskaa loppuelämää ja kääntyi kannoillaan niin että pikkukivet polulla rapisivat.

Lassi jäi tuijottamaan Annan perään neuvottomana.

”Idiootti”, hän puhahti itselleen. ”Oikea idioottien idiootti.”

Selja Juurettarentytär tunsu kevyen töytäisyn olkapäässään ja nousi istumaan vuoteessaan. Ikkunan tummansinistä neliötä vasten piirtyivät mustina tutut, sirot piirteet.

”Joko nyt on aika”, hän kysyi, äkkiä täysin hereillä.

Hahmo nyökkäsi.

”Hyvää matkaa sitten”, Selja toivotti hiljaa.

Hän ei ojentanut kättään silittääkseen hahmoa, sillä hän tiesi, että se hypähtäisi sivuun.

”Minä olen kutsunut apua”, kirkas ääni sanoi ikkunan viereltä. ”Tiedät sitten odottaa sitä.”

Selja nyökkäsi. ”Tiedän.”

Hetkisen ajan hahmo näytti tasapainoilevan paikoillaan, sitten se katosi yhdessä kevyessä tuulenhenkäyksessä.

Selja huokaisi. ”Se olen sitten minä seuraavaksi.”

Mutta koska millekään ei voinut tehdä mitään ennen aamua, hän paneutui uudelleen makuulle ja nukahti syvään, levolliseen uneen.

”Tarkimar, minä olen huolissani.” Sulamir pyörähti ympäri ja katsoi ikkunan edessä seisovaa veljeään.

”Tietysti olet. Sinun pitäisikin olla. Me kaikki olemme.”

”Mutta mitä tälle voi tehdä? En voi kärkeä viljaa kasvattamaan juuria tai kieltää puita irtautumasta.”

Tarkimar kallisti päätään, kuin olisi juuri kuullut ohi ajelehtivan sävelmänpalasen.

”Oletko sinä kuullut sitä tarinaa?”

”Mitä niistä?”

Nuorempi veljeksistä siristi silmiään, kuin lukisi jotain hyvin kaukana olevaa.

”En ole ihan varma. Ihan kuin olisin kuullut... kuin joku olisi kertonut minulle... Jotain saaresta ja... se liittyy jotenkin tähän. Tiedätkö sinä mistä minä puhun?”

Kuningas pudisti päätään.

”Minä kuulen niin paljon, ja kaikki se olisi muistettava. Mihin sinä nyt menet?”

Tarkimar oli lähtenyt harppomaan huoneen poikki kohti ovea.

”Minä menen tarkistamaan yhden jutun”, Tarkimar huikkasi. ”Johda sinä valtakuntaa sillä välin vain.”

II Luku

Illalla Lassi ei saanut unta. Hän pyöri sängyssä levottomana ja kertasi päivän tapahtumia. Hän oli suututtanut Annan, mutta saattoiko häntä syyttää, jos tyttö pillastui niin nopeasti? Ei kai voinut olettaa, että hän säntäisi toimimaan joka kerta kun toinen näki unta, ja vielä niin kummallista? Anna oli varmaan vain katsonut jotain elokuvaa, niin sen täytyi olla. Itse asiassa aika kohtuutonta Annalta, odottaa että hän jättäisi kaiken noin vain! No, hyvä on, eihän hänellä mitään niin olennaista ollut, eikä aika kuluisi täällä sillä välin lainkaan, mutta entä jos hän halusi olla täällä nyt? Seuraavana päivänä olisi futistreenit, ja illalla oli ollut puhe mennä uimaan. Kai poika sai asettaa ne etusijalle jostain fantasiamasta?

Lassi kierähti toiselle kyljelle. Ei Heskilia mikään fantasiamaa ollut, kyllä hän sen tiesi. Se oli erittäin todellinen, vähintään yhtä todellinen kuin tämä täällä. Ja olisihan sinne ollut hauska palata. Mutta entä jos Anna oli väärässä, eikä kukaan odottanut heitä? Olisi kamalaa vain pyöriskellä nurkissa ja väistää aina puolta askelta liian myöhään, kun joku oli tekemässä jotain tärkeää. Sulamirhan oli sentään kuningas, ja Tarkimar pääkonsuli. Eivät he ehtineet vain oleilla vanhojen kamujen kanssa päivät pitkät, Anna ja Lassi olisivat vain tiellä.

Hän käännähti tuijottamaan kattoa. Vaikka tiellä hän tunsu olevansa kotonakin. Isä oli aloittanut maalauskurssin, ja maalasi joka ilta kun vain

Jos on kumonnut yhden kirouksen, osaako automaattisesti kumota toisenkin? Tätä joutuvat miettimään Anna ja Lassi tässä Heskilian perilliset -sarjan toisessa osassa, jossa Heskilia on uudenaikaisen, oudon uhan edessä: mikään ei tunnu juurtuvan kunnolla. Taivaalla lentelee heinää ja viljaryypäitä, ja kaukana Alkusaarella kaatuilevat jo Heskilian vanhimmat puutkin, ne, jotka pitävät valtakuntaa paikallaan. Kaiken takana täytyy olla Juoniuksen laatima kirous, se alkaa olla selvää, mutta miten se puretaan?

Tällä kertaa ohjeet ovat, jos mahdollista, aiempaakin kummallisempia: Anna ja Lassin tehtävänä on ”kiinnittää Heskilian juuret uudelleen”. Jotenkin asiaan liittyvät kultainen höyhen ja vanha puinen soutuvene, mutta miten, se on Juurtensitojan ja Souturin itse selvitettävä.

Eikö sankarointi ollut kuin vaikka polkupyörällä ajo, että kun sen kerran oppi, sitä ei unohtanut koskaan? Ja että kun oli ensin ajanut kolme metriä, viisi metriä oli paljon helpompi, ja kilometrin jälkeen kolme ei tuntunut enää niin uuvuttavalta kuin ensimmäisellä kerralla?

Vai oliko sankarillinen toiminta sittenkin kuin kielitaito: ruostui käytön puutteessa?

ISBN 9789523393387 (nid.)

www.kevaantekijat.fi

